

Sygn. akt IV KO 104/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

w sprawie **A.K.**

oskarżonego o czyn z art. 212 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2017 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 3 października 2017 r., sygn. akt III K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt III K 50/17, dotyczącej A.K. oskarżonego o czyn z art. 212 § 2 k.k. (z oskarżenia prywatnego) do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. We wniosku argumentowano, iż w niniejszej sprawie występują okoliczności, które mogą wywołać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przed sądem miejscowo właściwym.

Sąd Najwyższy zważył:

Wniosek Sądu Rejonowego zasługuje na uwzględnienie.

Istotnie, w sprawie tej zachodzą okoliczności przemawiające za odstąpieniem od normy nakazującej rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy miejscowo i za przekazaniem sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Postępowanie karne będzie prowadzone wobec

A.K., któremu jako dyrektorowi Szpitala w R. zarzucono, że poprzez zamieszczenie na stronie internetowej szpitala listu pomawiającego i oczerniającego pokrzywdzonego K.B., miał się dopuścić występku z art. 212 § 2 k.k. Z niespornych okoliczności wynika, że K.B. przebywał w tym szpitalu przez okres 8 lat na podstawie orzeczeń wydawanych przez Sąd Rejonowy w R., nakazujących stosowanie środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w/w w zakładzie psychiatrycznym. Postanowienie Sądu Rejonowego w R., w którym orzeczono o zastosowaniu tego środka zabezpieczającego, zostało uchylone przez Sąd Najwyższy po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich (postanowienie SN z dnia 21 stycznia 2015r., sygn. IV KK 320/14).

Sytuacja ta, przy uwzględnieniu, że Sąd Rejonowy w R. przez kolejne lata wydawał decyzje procesowe o przedłużeniu detencji pokrzywdzonego w oparciu o opinie psychiatryczne lekarzy ze Szpitala w R., może rodzić w odbiorze zewnętrznym przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób bezstronny i obiektywny. Trafnie zwrócił na to uwagę pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w piśmie z 29 września 2017 r.

W tym stanie rzeczy celowe stało się przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu w B., gdyż wymagało tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

as